

ת"פ 40058/07/18 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נגד ענאן סוקי, יוסף סוקי בניה בע"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 40058-07-18 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' סוקי ואח' בפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה: פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה
נגד
הנאשמים: 1. ענאן סוקי
2. יוסף סוקי בניה בע"מ

גזר דין

הנאשמים הודו והורשעו במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב האישום המייחס להם ביצוע 3 עבירות של ניהול פנקסי חשבוניות כוזבים, בניגוד לסעיף 220(4) בפקודת מס הכנסה (נוסח חדש, התשכ"א-1961) (להלן: "הפקודה"), ו-3 עבירות של שימוש במרמה, עורמה ותחבולה בכוונה להתחמק ממס, בניגוד לסעיף 220(5) בפקודה.

מעובדות כתב האישום עולה כי נאשם 1 הוא קבלן בנייה החל משנת 1995, מנהל בפועל את נאשמת 2, חברה לביצוע עבודות בניה ושיפוצים הרשומה על שם בנו, ומהווה הרוח החיה בה.

בין השנים 2013 - 2015 הפיקו הנאשמים באמצעות נאשמת 2, הכנסות בסכום שלא פחת מ-2,569,894 ₪, עליהן לא דיווחו כלל לרשות המסים, כמפורט להלן:

בשנת 2013 - הכנסות בסך 412,214 ₪

בשנת 2014 - הכנסות בסך 1,681,520 ₪

בשנת 2015 - הכנסות בסך 476,160 ₪.

הנאשמים השתמשו במרמה, עורמה ותחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס, שעה שהסתירו את היות נאשם 1 הרוח החיה בחברה, לא דיווחו על הכנסות נאשמת 2, נאשם 1 לא הצהיר על היותו מנהלה של נאשמת 2, לא נרשם כמורשה חתימה בחשבון הבנק של נאשמת 2, והנאשמים כלל לא הגישו דו"חות על הכנסותיהם לפקיד השומה בתקופה הרלבנטית, בניגוד להוראת סעיף 131 לפקודה והעלימו את כל פעילותם העסקית והכנסותיהם בשנים אלו.

על מנת להסתיר את מקור תקבולי נאשמת 2, הפקיד נאשם 1 את כספי התמורה מעיסוקו בכרטסת על שם בנו, אותה פתח בצ'ינג'.

עוד הודו הנאשמים כי הפיקו חשבוניות על חלק מהתקבולים בלבד, ובכך לא ניהלו פנקסי חשבוניות על פי הוראות מס הכנסה, והסבו בדרך זו נזק לקופה הציבורית.

יצוין כבר עתה, כי טרם ההגעה להסדר הטיעון הודיעו הנאשמים כי בכוונתם לפעול להסרת המחדל.

ביום 21.2.19 נדחה הדיון לבקשת ב"כ הנאשמים לצורך הסרת המחדל ולחילופין לשם הגעה להסכמות בדבר הסרת המחדל עם פקיד השומה.

לבקשת ב"כ הנאשמים נדחה דיון נוסף. בהמשך, ביום 20.6.19 הצהיר ב"כ הנאשמים כי המחדל טרם הוסר, אולם נאשם 1 מכר אדמה ועתיד לקבל כספים באמצעותם הוא מבקש להסיר את המחדל בתוך עשרה ימים, ולפיכך נתבקשה דחייה נוספת.

ביום 12.9.19 הודו הנאשמים ודינם הוכרע, אז ביקשו לדחות את הטיעונים לעונש ב-3 חודשים נוספים על מנת להסיר את המחדל. בהמשך נידחו הטיעונים לעונש שוב עקב טענות להתקדמות ניכרת במגעים להסרת המחדל, ושוב נידחו הטיעונים עקב מצב החירום במשק בשל מגיפת הקורונה.

במועד הטיעונים לעונש נטען כי יום קודם לכן שולם 20% מחוב המס במזומן, וכן הופקדו 4 המחאות בסך 50,000 ₪ כל אחת לצורך פירעון חוב המס, ללא בטוחות. התבקשה שוב דחיית הטיעונים לעונש, אולם המאשימה התנגדה לכך נוכח העובדה שמועד פירעון ההמחאה האחרונה הינו אך בחודש אוקטובר 20', ובהתחשב בדחיות הרבות שכבר נעשו לשם הסרת המחדל.

על מנת שלא לפגוע בהגנת הנאשמים, נשמעו טיעוני המאשימה לעונש, וניתנה דחייה קצרה לשמיעת טיעוני הנאשמים.

ראיות לעונש

הנאשמים העידו לעונש מטעמים את רואה החשבון של הנאשם, מר נאיל מנצור, וכן שתיים מבנותיו של הנאשם.

רואה החשבון העיד כי הנאשם פנה אליו בעקבות הגשת כתב האישום בבקשה לבחון את הכנסותיו בשנים הרלוונטיות. לעדותו, ערך חישובים שונים, בהתחשב בכך שלא נוהלו ספרים, ובחן את ההמחאות אותן הציג בפניו הנאשם. נטען כי בחלק מהשנים הרלוונטיות, לא היו חייבים הנאשמים במס לאחר ניכויים שונים, ואילו בחלק מהתקופה סכום המס למעשה נמוך מאד. כן העיד כי חלק מחובות הנאשמים לרשויות המס נובעים מריביות, קנסות ותשלומים אשר אינם רלוונטים לשנים לגביהן הוגש כתב אישום.

גב' טרה סוקי, אחת מבנותיו של הנאשם, העידה כי בזכות אביה היא לומדת רפואת שיניים וכי אביה מצטער ומתבייש

במה שקרה. היא ביקשה את רחמי בית המשפט ותיארה כיצד הפך אביה לאדם לחוץ מאז חשיפת המעשים.

גב' ברא סוקי, בתו בת ה-15 של הנאשם, העידה אף היא כי אביה מתבייש במעשיו וכי בשנים האחרונות הפך לאדם לחוץ.

טיעוני ב"כ הצדדים

ב"כ המאשימה פירטה את השתלשלות האירועים בתיק מאז הגשת כתב האישום בחודש יולי 18', ועמדה על דחיית הדיונים מספר פעמים לבקשת הנאשמים לשם להסרת המחדלים, ובשל מגפת הקורונה. עם זאת, לדבריה, חרף הזמן הרב שחלף, טרם הוסרו המחדלים.

בהתייחסה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשמים ציינה כי ביצוע עבירות מס פוגע בערך השוויון ובקופה הציבורית, ובדרך זו פוגע ביכולתה של המדינה לממן את צרכי החברה וכן פוגע בתודעת האזרחים לעניין האחריות הכספית המשותפת של כלל החברה. מנגנון גביית המס נפגע אף הוא, בשל הפגיעה באמון השלטון האחראי על אכיפתו. היא הפנתה לפסיקה לשם ביסוס טענותיה.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ציינה את התכנון המוקדם האופייני בעבירות מס, שעה שמעשי נאשם 1 בוצעו תוך מודעות מלאה ובאופן שיטתי, על פני תקופה בת כ-3 שנים ובסכום של 2.5 מיליון ₪. עוד ציינה כי תחכום המעשים מקשה על גילויין של העבירות, שעה שהנאשמת נרשמה על שם בנו של נאשם 1, ונאשם 1 לא נרשם כמורשה חתימה בחשבון הבנק אלא פתח כרטיס בצ'ינג', על שם בנו, בו הופקדו התקבולים. נטען כי הנאשם הוא המבצע העיקרי והאחראי הבלעדי לביצוע העבירות, הנהנה היחיד, ומעשיו בוצעו מתוך בצע כסף ועל מנת להפיק רווח כלכלי.

בהתייחסה לנזק, ציינה ב"כ המאשימה כי אמנם הסכום שהוסכם מול פקיד השומה הועמד על 250,000 ₪ אולם הנזק אינו מתמצה בנזק הכלכלי אלא נגזר גם מעוצמת המרמה והפגיעה במנגנון הדיווח, שעה שנפגע טוהר הדיווח.

לצורך קביעת מתחם הענישה הגישה ב"כ המאשימה פסיקה, וטענה למתחם הנע בין 16 ל - 28 חודשי מאסר בפועל.

בהתייחסה להרתעת הרבים ציינה ב"כ המאשימה כי עבירות המס הן עבירות רציונליות ולפיכך שיקולי ההרתעה רלבנטיים יותר בהשוואה לעבירות אחרות. כן נטען כי עבירות המס עלולות להשפיע באופן מדבק על אחרים, שכן חובת תשלום המס חלה על הכלל.

בהתייחסה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מנתה המאשימה את העובדה שהנאשם לא פעל לתיקון הנזק שגרם הגם שהייתה לו שהות מספקת להבעת חרטה ולתיקון המחדל, וטענה כי מצבו הכלכלי של הנאשם אינו מהווה הצדקה להימנעות מהסרת המחדל ולהקלה בעונש. כן טענה בתגובה לטענה חלוף הזמן, כי רכיב זה אינו חזות הכל, וכי מרגע הגשת כתב האישום יש לזקוף את התמשכות ההליך לחובת הנאשמים.

בסופו של יום עתרה המאשימה לעונש מאסר בן 24 חודשי מאסר, בחלקו העליון של המתחם, מאסר על תנאי וקנס בסך 100,000 ₪ לנאשם 1, ולקנס בן 50,000 ₪ לנאשמת.

ב"כ הנאשמים ציין מנגד כי הנאשמים לא ניהלו הליך הוכחות, בחרו כבר בתחילת החקירה לקבל על עצמם אחריות, וכי הנאשם הסביר לחוקרים את מניעיו, ואת העובדה שהתנהל באופן כושל לטענתו בעצת רואה החשבון שלו באותה עת.

ב"כ הנאשמים טען כי הנאשם ביקש לתקן את דרכיו, כפי שעלה מעדות רואה החשבון הנוכחי, ועשה כל שביכולתו כדי לעשות כן. הוא הציג התכתבויות רבות עם פקיד השומה, וטען כי הדחיות בדיונים נעשו לשם תיקון דרכיו.

עוד הוסיף כי נעשה מאמץ להקדים את התשלום לרשות המסים עד מועד מתן גזר הדין, חלף פריסת התשלומים עליה הוסכם עם רשות המיסים.

לפיכך התבקש לדחות את מתן גזר הדין בשבוע נוסף, ולאפשר את הסרת המחדל במלואו.

נטען כי יש לבחון לא רק את מחזור הנאשמת אלא גם את היקף הנזק בפועל כפי שמשתקף בהסכם עם פקיד השומה, וכי על הענישה להיגזר באופן אינדיבידואלי, המשקלל גם נתון זה. עוד נטען בהקשר זה כי הנאשם נענש בסנקציות נוספות, שעיקרן שומות, ריביות, הצמדות וקנסות, וכי מוצה עימו גם הליך אזרחי.

בהתייחסו למתחם הענישה, טען ב"כ הנאשמים, כי בהתחשב במבחן היקף הנזק, נקבעו בפסיקה מתחמי ענישה מקלים, המשקללים את היקף הנזק, החרטה ועוד.

נטען כי הנאשם זכאי להקלה אמיתית שעה שלא ניהל הליכים משפטיים והודה בהזדמנות הראשונה, ולפיכך התבקש לקבוע מתחם ענישה במסגרתו הרף העליון יהא 9 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, נטען כי הוא סובל מתחלואים שונים, וכי מצבו הבריאותי מושפע מיסוריו הנפשיים. התבקש להתחשב בעובדה כי הוא מוכה בייסורים, בבושה אותה הוא חש, ובעדותן החיובית של בנותיו. כן נטען כי הנאשם גידל משפחה לתפארת, אשר מטבע הדברים תשלם אף היא מחיר על מעשי האב.

נוכח מכלול הנסיבות התבקש להשית על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, ולהתחשב בו גם בגובה הקנס.

הנאשם, בדברו לעונש, טען כי רואה החשבון שלו בתקופה הרלוונטית היטעה אותו וטען בפניו שהתשלומים בוצעו. הוא ביקש להתחשב בילדיו, וביקש את רחמי בית המשפט.

בסיום הטיעונים ציינה המאשימה כי ההמחאה הראשונה שהופקדה לצורך הסרת המחדל חזרה בפרק הזמן שחלף בין טיעוני המאשימה לטיעוני ההגנה, ולפיכך לשיטת המאשימה לא הוסר המחדל.

במסגרת הדיון מיום 2.7.20 קבעתי כי הצדדים יוכלו להגיש הודעות עדכון עד ליום 14.7.20, באשר להסרת המחדל.

ביום 14.7.20 הודיעו ב"כ הנאשמים כי 200,000 ש"ח מתוך 250,000 ₪ אותם אמור הנאשם לשלם שולמו. ואולם אתמול הודיעה המאשימה כי ההמחאות אותן הפקיד הנאשם לשם תשלום חובו בוטלו, ולפיכך לא עמד הנאשם בהסדר עימו.

יתרה מכך, הוטעם כי בניגוד לעדות רואה החשבון הנוכחי של הנאשם, אשר טען בפניי כי חוב המס עומד על 85,000 ₪, הרי שגובה החוב הוא כ-1.3 מליון ₪, כפי שפורט במסמך אותו צירפה לתגובתה.

בתגובה ביקשו ב"כ הנאשמים לדחות את מתן גזר הדין, טענו כי הנאשם נפל למעשה נזילות ומרמה, עת הפקיד את הסכום האמור במזומן בידיו של אדם אשר הונה אותו, וביקשו ליתן לנאשם הזדמנות נוספת לשם הסרת המחדל.

דין והכרעה

העובדות המתוארות בכתב האישום מלמדות כי הנאשמים פעלו במכוון, מתוך תכנון מראש ובאופן שיטתי על מנת להונות את רשויות המס. כתב האישום מלמד כי אין המדובר במעשה חד פעמי או בגחמה מצידו של הנאשם, אלא במי שפעל על פני תקופה בת 3 שנים, ומתוך מודעות ותכנון, לשם העלמת הכנסותיו.

במסגרת זאת העלים הנאשם על פני תקופה בת כ-3 שנים גם את עובדת היותו בעל השליטה בנאשמת. הנאשמים לא הגישו כל דו"ח אודות הכנסותיהם בתקופה הרלבנטית, והעלימו את כל פעילותם העסקית והכנסותיהם באותן שנים. הם אף הפיקו חשבוניות עבור חלק מהתקבולים בלבד.

במעשיהם, העלימו הנאשמים הכנסות בסכום כולל של כ-2.5 מיליון ₪, ופעלו בדרכי עורמה ותחבולה לשם ביצוע מעשיהם.

בהתאם לסעיף 40ג(א) בחוק העונשין יש להתחשב במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם בעיקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, במידת האשמה ובמידת הנזק שנגרם, כמו גם מתוך התחשבות בנסיבות המעשים ובמדיניות הענישה.

בהתאם להלכה הפסוקה, עבירות המס פוגעות פגיעה חמורה בערך השוויון, אל מול האזרחים משלמי המיסים. כן פגעו הנאשמים במעשיהם בקופה הציבורית, באופן המביא לפגיעה עקיפה בכיסו של כל אזרח, שעה שנטל המס המוטל על האזרחים גבוה יותר לשם מימון פעילויות ציבוריות. במעשיהם פגעו הנאשמים לפיכך גם בכלכלה ובסולידריות החברתית.

גם אמון האזרחים בשלטון ומערכת אכיפת החוק נפגע, שעה שבקלות יחסית מבוצעות עבירות מס, אותן קשה לאתר (ראה לעניין זה רע"פ 5906/12, **אברהם עזרא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 9.9.12 (פורסם בנבו)).

בחינת נסיבות ביצוע העבירות מלמדת כי העבירות בוצעו כאמור תוך תכנון מראש, עת נאשם 1 רשם את נאשמת 2 על שם בנו, העלים את עובדת היותו בעל החברה, ופעל להסתרת תקבוליה, ובתוך כך אף לא נרשם בחשבון הבנק כמורשה. במעשיו היה הנאשם הרוח החיה, המבצע העיקרי, האחראי הבלעדי והנהנה היחיד מהכספים שהוסתרו, כאשר המניע למעשיו הוא בצע כסף. במעשיו היקשה על גילוי העבירות.

לא אחת עמדה הפסיקה על חומרתן של עבירות כלכליות ועל הענישה המרתיעה לה מחויבים בתי המשפט, נוכח הקלות היחסית בביצוע עבירות אלה והרווח הכלכלי הרב הצפוי מהן, אל מול הקושי באיתור וגילוי עבירות אלה והנזק המשמעותי שהן גורמות לקופת המדינה (ראה לעניין זה רע"פ 5722/06, **אוסמה גנאים נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 24.6.06 (פורסם בנבו)).

כן עמדה הפסיקה על כך שבביצוע עבירות מתוכננות כגון דא קיימת חשיבות רבה בהרתעת הרבים, ובענישה ממשית על כל רכיביה:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה - בקופה הציבורית, והעקיפה - בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס" (רע"פ 977/13, **משה אודיז נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.2.13 (פורסם בנבו)).**

כן נקבע כי בעבירות מס יש לבכר את האינטרס הציבורי על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם, וככלל תטה הכף אל עבר מאסר מאחורי סורג ובריח. כך נפסק אך לאחרונה ממש ברע"פ 1154/20, **יהודה מלכה נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 12.2.20 (פורסם בנבו):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הגלומה בביצוע עבירות מס, ועל כך שנקודת המוצא בגזירת עונשו של נאשם שביצע עבירות אלו היא מאסר בפועל. עוד נקבע בפסיקה כי על בית המשפט הגוזר את עונשם של עבריינים המבצעים עבירות מס להעדיף את האינטרס הציבורי שבהחמרת הענישה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם..."

ככלל, מנחה הפסיקה כי יש מקום לענישה מחמירה כלפי מעלימי מס, כמו גם לקנס משמעותי (ר' בענין זה רע"פ 8802/11, **בענין תורג'מן נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 11.12.11 (פורסם בנבו), ורע"פ 3641/06, **צ'צ'קס נ' מדינת ישראל** ניתן ביום 28.8.06 (פורסם בנבו)).

הצדדים התייחסו אל מכלול מעשי הנאשמים כאל מעשה עברייני אחד, בהתאם למדיניות הענישה. מדיניות זו

מלמדת כי ככלל מושתים על מבצעי עבירות כגון דא עונשי מאסר:

כך, ברע"פ **תורג'מן** המוזכר לעיל, נדון עניינו של מי שהשמיט הכנסות בהיקף של מעל 1.6 מיליון ₪. בית המשפט קבע כי התקיים שיהוי בהגשת כתב האישום, מדובר היה בנאשם בעל הרשעות קודמות, והוא נדון ל-10 חודשי מאסר, מאסר מותנה, וקנס בגובה 30,000 ₪.

ברע"פ 7773/16, **חננאל יוסף נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 26.10.16 (פורסם בנבו), נדחתה בקשת רשות ערעור של פסיכולוג קליני אשר השמיט הכנסות בגובה של כמיליון ₪. הוא נידון לעשרה חודשי מאסר, וערעוריו נדחו.

ברע"פ 4233/16, **מור נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.7.16 (פורסם בנבו), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם אשר הודה בביצוע עבירות דומות לעבירות הנידונות בפניי, לאורך מספר שנים ובסכום העלמת ההכנסות של כמעט 2 מיליון ₪. נקבע מתחם עונש הולם בן 12-24 חודשי מאסר ומתחם קנס בן 40,000 - 100,000 ₪. על הנאשם הוטלו 12 חודשי מאסר. ערעוריו נדחו.

ברע"פ 3711/13, **ניסים הושיאר נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.7.13 (פורסם בנבו), נדון נאשם שהודה בהעלמת הכנסות בהיקף של כ-2.7 מיליון ₪, ל - 24 חודשי מאסר. עונשו הופחת בבית המשפט המחוזי ל - 18 חודשי מאסר ובקשת רשות הערעור נדחתה.

בעפ"ג (מחוזי מרכז) 4266-10-19, **צרפתי נ' מדינת ישראל**, נידון עניינו של מערער אשר העלים הכנסות בגובה כמיליון ₪. מדובר היה בנאשם בעל עבר נקי, אשר חלק ממעשיו בוצע כ-15 שנים קודם לכן. הנאשם עבר ניתוח להסרת גידול מראשו, וסבל מהידרדרות נפשית קוגניטיבית ותפקודית, וחלה גם בסרטן. אף בעניינו נטען כי הנזק לקופה הציבורית עמד על כ-280,000 ₪ בלבד. הוא נידון ל-9 חודשי מאסר, ולבקשתו נדחה ערעורו.

בע"פ (מחוזי מרכז) 45260-12-16, **אגמון נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 4.6.17 (פורסם בנבו), נידון עניינו של מערער אשר העלים הכנסות בגובה כ-2.3 מיליון ₪. אף נאשם זה העלים מקור הכנסות שלם. הוא נידון תחילה ל-21 חודשי מאסר ולקנס בגובה 50,000 ₪, ובמסגרת הערעור, לאחר הסרת המחדל הופחת עונשו ל-18 חודשי מאסר.

בע"פ (מחוזי מרכז) 11802-05-19, **סוסתאל ואח' נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 28.1.20 (פורסם בנבו), נידון עניינו של מערער אשר העלים הכנסות וכלל בדו"חותיו חשבוניות והוצאות פיקטיביות בסכום של כ-2.5 מיליון ₪. נקבע בעניינו מתחם של 12-24 חודשי מאסר ובית משפט השלום ל-18 חודשי מאסר ולקנס בסך 75,000 ש"ח. עסקין בנאשם נעדר עבר פלילי אשר לא לקח אחריות על מעשיו. לאחר הסרת המחדל הוקל עונשו ל-15 חודשי מאסר.

יצוין כי עיינתי בפסיקה אותה הציגו בפניי ב"כ הנאשמים, ואולם נמצא כי הפסיקה המקלה שהוצגה אינה יכולה לטעמי, בנסיבותיו של הנאשם שבפני, לשקף את האיזון שיש לעשות בתיק זה, שכן חלקה עוסק בנאשמים בעלי עבר נקי, בשיהוי

ארוך במיוחד עד הגשת כתב האישום, בנסיבות מקלות הנוגעות לאופן החקירה והתנהלותה, ועוד.

אשר לטענות ההגנה המתמקדות בחוב העדכני למס הכנסה להבדיל מסכום ההשמטה, הרי שבהתאם לפסיקה, הגם שיש להתחשב גם בגובה החוב - **"גובה סכום ההשמטה הוא רכיב מרכזי ודומיננטי לענין הענישה העומד על רגליו העצמאית"** (ע"פ (מחוזי ת"א) 43832-10-13, **שאול נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 17.2.14 (פורסם בנבו)).

קביעת מתחם העונש ההולם נעשית תוך התחשבות במשך הזמן בו בוצעו העבירות, במכלול הנסיבות העולות מכתב האישום, בערכים המוגנים שנפגעו ובמדיניות הפסיקה כפי שהובאה לעיל. נמצא כי בהתחשב בכל אלו, **מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשם 1 נע בין 14 ועד 26 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, וקנס הנע בין 40,000 ₪ ל-100,000 ₪.**

אשר לגזירת הדין בתוך המתחם, אתחשב בנטיית האחריות על ידי הנאשם ובחסכון בזמן שיפוטי.

כמבואר בראשית הדברים, חרף דחיות רבות שנעשו על מנת לאפשר לנאשמים להסיר את המחדל - הן טרם הכרעת הדין, הן טרם הטיעונים לעונש, והן לאחריהם - עד עתה לא הוסר המחדל, כאשר הנאשמים אוחזים בסוגיה זו בכל פעם בנימוקים שונים.

עוד אתחשב במצבו הבריאותי של הנאשם, כפי שעולה ממסמכים רפואיים שהוצגו, ובנזק אשר יגרם ממאסרו לבני משפחתו - הגם שעסקינן בנזק אינהרנטי לכל נאשם הנידון למאסר.

מנגד - לא ניתן להתעלם מחומרת המעשים, מהתכנון אשר נלווה להם, ומגובה השמטת ההכנסות.

זאת ועוד, פעמים רבות ניצבים בפני בית המשפט בעבירות כגון דא נאשמים נורמטיביים אשר נותנים את הדין לראשונה בחייהם, וחרף זאת, כמבואר לעיל, מצווה בית המשפט העליון להכביד את היד עליהם. למרבה הצער, בעניינו של הנאשם שבפניי לא ניתן לצאת מנקודת המוצא האמורה בכל הנוגע לנורמטיביות הנאשם.

עסקינן בנאשם אשר נידון 5 פעמים בעבר - 4 פעמים בגין עבירות הכרוכות בהעסקת עובד זר או בהלנתו, בגין ריצה 3 פעמים מאסר ממש ופעם בעבודות שירות, וכן נידון בעבר בשל ביצוע עבירת מס קודמת לשנת מאסר.

בנסיבות אלו, **משניצב בפני נאשם הנותן את הדין בגין ביצוע עבירות מס משמעותיות, אשר בוצעו לאורך תקופה ארוכה ובתחכום מסוים, ואשר נידון בעבר בגין ביצוע עבירת מס לשנת מאסר, ולמרבה הצער לא הפנים את הלקח, לא שיפר דרכיו וחזר לסורו, יש להעמיד את עונשו לכל הפחות קרוב למרכז המתחם אותו קבעתי.**

טיבן של העבירות, חומרתן, כמו גם היותו של הנאשם רצידיביסט בתחום עבירות המס, מחייבים ליתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי על פני האינטרס האישי.

אני מוצאת כי יש בחלוף הזמן מאז חקירת הנאשם ועד הגשת כתב האישום כדי להוות נסיבה לקולה, כאשר כאמור לעיל, את הימשכות ההליך לאחר הגשת כתב האישום יש לתלות בהתנהגות הנאשם, נוכח טענותיו כי הוא פועל להסרת המחדלים.

אשר לגובה הקנס, הרי שגם ברכיב זה מוצאת אני להתחשב בטענות הנאשם בדבר קושי כלכלי, ואולם שעה שעסקינן במי שביצע את מעשיו לשם בצע כסף, ולא בפעם הראשונה, לא ניתן להימנע מהשתת קנס משמעותי.

אני מתעלמת מטענת ההגנה אשר לגובה המס עליו הוסכם, המצוי בפער משמעותי מגובה ההכנסות, ואולם כאמור, בהתאם לפסיקה, החומרה היתרה מצויה בעצם אי הדיווח לרשויות המס, ולא באי תשלום המס (ר' גם עפ"ג (מחוזי מרכז) 29130-05-14, **כהן ואח' נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.11.14 (פורסם בנבו). עם זאת, אתחשב גם בטיעונים אלו.

כן אפנה בסוגיה זו לדברים שנכתבו במסגרת עפ"ג (מחוזי ת"א) 56587-07-13, **מדינת ישראל נ' חיים קובי**, ניתן ביום 27.11.13 (פורסם בנבו):

"הזדמן לנו, כמו כמעט לכל מותב העוסק בתחום זה, להביע את דעתנו על הטיעון, ולפיו לו היה פלוני מנהל ספרים כדין, הוצאותיו בייצור ההכנסה היו מביאות לכך שבסופו של יום לא היה צריך לשלם מס. יתכבד פלוני וינהל ספרים, ולאחר מכן יעלה טענה זו. מי שאינו מנהל ספרים, כורת את הענף עליו הוא יושב, ככל שהדבר אמור בטענה דלעיל".

כן אפנה בענין זה לדברים דומים שנכתבו במסגרת עפ"ג (מחוזי מרכז) 40738-06-15, **בן שבת ואח' נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 16.3.16 (פורסם בנבו), על ההנמקות וההפניות הכלולות באותו פסק דין.

עוד אציין, לגבי עדות רואה החשבון וטענות ההגנה כי הנאשמים הוטעו בשל עצת רואה החשבון הקודם, לכך שרואה החשבון הנוכחי העיד בין היתר כי בחן המחאות בלבד ולא התייחס להכנסות במזומן. לעדותו, מסקנותיו מבוססות על לקוח אחד בלבד של הנאשמים, הגם שמדובר בלקוח העיקרי. הוא לא הציג אסמכתאות לדבריו, והטענה כי הנאשמים התנהלו כאמור בשל עצת רואה החשבון לא נתמכה בראיה כלשהי. כן תוזכר עמדת המאשימה באשר לגובה המס הנוכחי, בניגוד לעדות רואה החשבון.

נוכח האמור לעיל ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך 18 חודשים.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור אחת העבירות בהן הורשע, או כל עבירה בעלת יסוד מרמה או על פקודת מס הכנסה.

ג. קנס בסך 70,000 ₪ או 15 חודשי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב- 20 תשלומים שווים ורצופים, הראשון שבהם ביום 1.9.20 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

על הנאשמת:

קנס בגובה 30,000 ₪. הקנס ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים, הראשון ביום 1.9.20, ובכל 1 לחודש שלאחריו.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו ביום 10.9.20 בשעה 8:00 בבית המעצר "הדרים", אלא אם יעבור מיון מוקדם.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ז' אב תש"פ, 28 יולי 2020, במעמד הצדדים.